

Inhoud

De zon, de maan, de sterren	9
Nilda	35
Alma	51
Otravida, Otravez	57
Flaca	85
Het Pura-principe	97
Invierno	127
Miss Lora	155
Liefdeshandboek voor bedriegers	181

Ik ben geen klootzak. Ik weet hoe dat klinkt – defensief, gewetenloos – maar het is waar. Ik ben net als iedereen: ik ben zwak, ik maak veel fouten, maar in wezen deug ik. Magdalena is het niet met me eens. Ze vindt me een typische Dominicaanse man: een smeerlap, een lul. Weet je, vele maanden geleden, toen Magda nog mijn meisje was, toen ik nog niet voor bijna alles moest oppassen, heb ik haar bedrogen met een meid met veel van dat slordige ja-
rentachtighaar. Niks tegen Magda gezegd natuurlijk. Je weet hoe dat gaat. Zo'n stinkend bot kun je maar beter diep begraven ergens achter in de tuin van je leven. Magda kwam er toch achter omdat dat kutwif haar godverdomme een *brief* heeft geschreven. En in die brief stonden *details*. Shit die je in een dronken brief niet eens aan je vrienden zou vertellen.

Punt is dat die stommititeit van mij al maanden geleden was. Het ging steeds beter met mij en Magda. We waren minder ver van elkaar verwijderd dan in de winter, toen ik haar bedroog. De kou was uit de lucht. Ze kwam bij mij thuis in plaats van dat we rondhingen bij die druiloren van vrienden van me – ik roken, zij zich rot vervelen –, we gingen naar de bioscoop. Reden hele einden om ergens

te eten. Zelfs naar een toneelstuk in Crossroads, waar ik een foto van haar nam met een paar beroemde zwarte toneelschrijvers, foto's waar ze zo breed op grijnst dat het lijkt alsof die breedbekmond van haar elk moment uit de kom kan schieten. We waren weer een stel. Gingen in het weekend bij elkaars ouders op bezoek. Ontbijten in cafetaria's uren voordat er andere klanten kwamen, samen snuffelen in de bibliotheek van New Brunswick, zo een die Carnegie heeft laten bouwen met zijn gewetensgeld. We swingden lekker samen. Maar dan slaat die Brief ineens in als een granaat uit *Star Trek* en blaast alles op: verleden, heden, toekomst. Plotseling willen haar ouders me vermoorden. Het maakt niet meer uit dat ik ze twee jaar achter elkaar heb geholpen met hun belastingen of dat ik altijd het gras maai. Haar vader, die me altijd behandelde als zijn eigen hijo, belt me op en noemt me een klootzak en zijn stem klinkt alsof hij zichzelf aan het wurgen is met het snoer. Jij niet verdienen ik Spaans met je spreek, zegt hij. Ik zie een van Magda's vriendinnen in het winkelcentrum van Woodbridge – Claribel, die Ecuadoraanse met Aziatische ogen, die biologie heeft gestudeerd – en ze behandelt me alsof ik een kind heb verkracht.

Je wilt niet weten hoe Magda reageerde. Als een botsing tussen vijf treinen. Ze smeedt Cassandra's brief naar mij toe – ze miste en hij kwam onder een Volvo terecht – en daarna ging ze op de stoeprand zitten hyperventileren. Mijn god, wat ging ze tekeer. O mijn god.

Volgens mijn vrienden zouden zij op dat moment Alles Fokking Ontkend hebben. Cassandra wíé? Ik was plotse-

ling zo kotsmisselijk dat ik het niet eens probeerde. Ik ging naast haar zitten, greep haar bij haar wild zwaaiende armen en zei domme shit zoals: Je moet naar me luisteren, Magda. Of: Je begrijpt het niet.

Ik zal je wat vertellen over Magda. Ze is geboren en getogen aan Bergenline Avenue: klein van stuk met een grote mond en brede heupen en donker krulhaar waar je je handen in kunt verliezen. Haar vader is bakker, haar moeder verkoopt kinderkleren aan de deur. Ze laat zich door niemand in de luren leggen, maar ze is ook vergevingsgezind. En katholiek. Sleefte me elke zondag mee de kerk in voor de Spaanse mis, en als een van haar familieleden ziek is, vooral die in Cuba, schrijft ze brieven naar nonnen in Pennsylvania met het verzoek voor haar familie te bidden. Ze is de nerd die bekend is bij iedere bibliothecaresse in de stad, een lerares op wie alle leerlingen dol zijn. Ze knipt allerlei shit voor me uit de krant, Dominicaanse shit. Ik zie haar zeg maar elke week, en toch stuurt ze me sentimentele mailtjes: Zodat je me niet vergeet. Ik kan niemand bedenken met wie het slechter neuken is dan met Magda.

Maar goed, ik zal je verder niet vervelen met wat er gebeurde nadat ze erachter was gekomen. Smeken, in het stof kruipen, huilen. Laten we zeggen dat we na twee weken, waarin ik naar haar huis reed, haar brieven stuurde en haar op alle uren van de nacht belde, de zaak weer hebben gelijmd. Dat betekent niet dat ik ooit nog bij haar thuis heb gegeten of dat haar vriendinnen dolblij waren. Die teven hadden zoiets van: No, jamás, nooit. Ook Mag-

da zelf voelde in het begin niets voor een verzoening, maar ik had de stootkracht van het verleden aan mijn zijde. Toen ze vroeg: Waarom laat je me niet met rust? vertelde ik haar de waarheid: Omdat ik van je hou, mami. Ik weet dat het klinkt als gelul, maar het is echt waar: Magda is mijn leven. Ik wilde niet dat ze me in de steek liet; ik wilde helemaal geen nieuwe vriendin zoeken omdat ik het toe-
vallig één keer verkloot had.

Denk niet dat het een eitje was, want dat was niet zo. Magda is koppig. Toen we met elkaar begonnen om te gaan, zei ze dat ze pas met me naar bed wilde als we minstens een maand bij elkaar waren, en die meid hield zich daaraan, hoe ik ook mijn best deed in haar slipje te komen. Ze is ook erg gevoelig. Trekt zich klein leed aan zoals papier water aantrekt. Je hebt geen idee hoe vaak ze heeft gevraagd (vooral na het neuken): Zou je het me ooit verteld hebben? Dat en Waarom? waren haar lievelingsvragen. Mijn lievelingsantwoorden waren Ja en Het was een stomme fout van me. Ik dacht niet na.

We praatten zelfs over Cassandra – meestal in het donker, als we elkaar niet zagen. Magda vroeg dan of ik verliefd was geweest op Cassandra en ik zei: Nee. Denk je nog steeds aan haar? Nee. Was het lekker om met haar te neuken? Om eerlijk te zijn, schatje, het was klote. Dat klinkt nooit erg geloofwaardig maar je moet het zeggen; maakt niet uit hoe stom en onwaar het klinkt: zeg het.

En een tijdlang nadat we weer bij elkaar waren was alles weer koek en ei.

Maar dat duurde niet lang. Langzaam, bijna onmerk-

baar, veranderde mijn Magda in een andere Magda. Die niet meer zo vaak wilde blijven slapen of mijn rug wilde krabben als ik erom vroeg.

Verbazingwekkend wat je opvalt. Bijvoorbeeld dat ze nooit vroeg of ik haar terug wilde bellen als ze iemand anders aan de lijn had. Vroeger ging ik altijd voor. Nu niet meer. Dus ik gaf haar meiden de schuld van al die shit, want ik wist zeker dat die haar allerlei slechte dingen in-fluisterden over mij.

Maar zij was niet de enige die raad kreeg. Mijn vrienden hadden iets van: Fok haar, laat je niet dissen door die bitch, maar telkens als ik het probeerde, kreeg ik het niet voor elkaar. Ik was echt dol op Magda. Ik ging weer extra tijd aan haar besteden, maar niets leek te helpen. Elke film die we zagen, alle nachtelijke ritjes die we maakten, elke keer dat ze wel bleef slapen, leken bij haar iets negatiefs over mij te bevestigen. Ik had het gevoel dat ik langzaam doodging, maar als ik erover begon zei ze dat ik niet zo paranoia moest doen.

Ongeveer een maand later begon ze te veranderen op een manier die zelfs een paranoïde nikker zou opvallen. Ze knipt haar haar, koopt betere make-up, nieuwe kleren, gaat op vrijdag dansen met haar vriendinnen. Als ik haar vraag of we samen kunnen chillen, twijfel ik of het wel iets wordt. Heel vaak negeert ze me en zegt: Nee, liever niet. Ik vraag haar wat dat verdomme moet voorstellen en ze zegt: Daar probeer ik zelf ook achter te komen.

Ik weet wel wat ze deed. Ze liet me voelen wat een pre-

caire positie ik innam in haar leven. Alsof ik dat zelf niet doorhad.

Toen was het juni. Hete witte wolken, hoog in de lucht, auto's die werden gewassen met tuinslangen, radio's die buiten aan mochten. Iedereen bereidde zich voor op de zomer, zelfs wij. Begin van het jaar hadden we een reisje naar Santo Domingo gepland, om onze zoveeljarige relatie te vieren, en we moesten beslissen of we nog wel gingen. Het lag al een poosje in het verschiet, maar ik ging ervan uit dat het zich vanzelf wel zou oplossen. Toen dat niet het geval bleek, haalde ik de tickets tevoorschijn en vroeg: Hoe denk je erover?

Lijkt me nogal een verplichting, zeg maar.

Het kan altijd erger. Het is een vakantie, verdomme.

Ik zie het meer als een drukmiddel.

Hoeft helemaal geen drukmiddel te zijn.

Ik weet niet waarom ik me er zo in vastbijt. Elke dag begin ik erover en probeer ik haar zover te krijgen dat ze zich aan me verplicht. Misschien had ik genoeg van de situatie waarin we verkeerden. Ik wilde dat het goed kwam, dat er iets veranderde. Of misschien had ik zo'n idee in mijn hoofd dat als ze zou zeggen: Ja, we gaan, dat het dan prima shit tussen ons zou zijn. Als ze zou zeggen: Nee, ik ga niet mee, dan wist ik in elk geval dat het voorbij was.

Haar vriendinnen, de sneuste losers ter wereld, raadden haar aan mee op reis te gaan en daarna nooit meer een woord tegen me te zeggen. Ze vertelde me al die shit natuurlijk, want ze moet nu eenmaal alles zeggen wat ze denkt. Wat vind je van dat voorstel? vroeg ik.

Ze haalde haar schouders op. Het is een idee.

Zelfs mijn vrienden hadden iets van: Hé, nikker, die bullshit gaat je een boel geld kosten, maar ik geloofde echt dat het goed zou zijn voor ons. Ergens diep vanbinnen, waar mijn jongens me niet kennen, ben ik een optimist. Ik dacht: Ik en zij op dat eiland. Dan móét het toch goed komen?

Ik moet bekennen dat ik Santo Domingo geweldig vind. Ik vind het geweldig om weer thuis te komen bij die gasten in hun blazers die proberen mij glaasjes Brugal-rum in de hand te drukken. Vind het geweldig als het vliegtuig landt, als iedereen klapt en de wielen de landingsbaan kussen. Vind het geweldig dat ik de enige nikker aan boord ben zonder een link met Cuba of een masker van make-up op mijn gezicht. Vind de roodharige vrouw geweldig die op weg is naar haar dochter die ze elf jaar niet heeft gezien. De cadeautjes die ze op schoot heeft, als de botten van een heilige. M'ija heeft tetas gekregen, fluistert de vrouw tegen haar buurvrouw. De laatste keer dat ik haar zag kon ze nauwelijks een hele zin zeggen. Nu is ze een vrouw. Imagí-nate. Ik vind het geweldig dat mijn moeder mijn tassen heeft ingepakt, met allerlei shit voor familieleden en ook iets voor Magda, een cadeautje. En dat geef je haar, wat er ook gebeurt.

Als dit een ander soort verhaal was, zou ik je vertellen over de zee. Hoe die eruitziet nadat die eerst de lucht in is gestuwd door een spuitgat. Dat als ik kom aanrijden vanaf het vliegveld en hem zo zie liggen, als zilversnippers,

ik dan pas besef dat ik echt terug ben. Dan zou ik je vertellen hoeveel arme modderfokkers er zijn. Er zijn meer albino's, schele nikkers, meer tígueres dan waar ook. En ik zou je vertellen over het verkeer: de hele geschiedenis van de laattwintigste-eeuwse automobiel krioelt over elk horizontaal oppervlak, een kosmologie van gedeukte auto's, gedeukte motoren, gedeukte vrachtwagens en gedeukte bussen, en eenzelfde aantal garages dat wordt gerund door een gek met een moersleutel. Ik zou je vertellen over de sloppenwijken, onze droogstaande kranen, de sambo's op de reclameborden, en over het feit dat mijn ouderlijke woning voorzien is van een altijd betrouwbare latrine. Ik zou je vertellen over mijn abuelo en zijn cam-pohanden, hoe verdrietig hij is dat ik niet blijf, en over de straat waar ik geboren ben, Calle XXI, die nog steeds niet heeft besloten of hij bij een achterbuurt hoort of niet, en dat die besluiteloosheid al jaren duurt.

Maar dan zou het een ander soort verhaal worden, en ik heb al genoeg problemen met dit verhaal. Je zult me op mijn woord moeten geloven. Santo Domingo is Santo Domingo. Laten we maar doen alsof we allemaal weten wat daar gebeurt.

Ik moet high zijn geweest of zo, want ik dacht dat het die eerste dagen heel goed ging tussen ons. Oké, opgesloten zitten in het huis van mijn abuelo was stomvervelend voor Magda, en dat zei ze ook – Ik verveel me dood, Yunior – maar ik had haar gewaarschuwd voor het Verplichte Bezoek aan Abuelo. Ik dacht dat ze dat niet erg zou vinden;

ze is doorgaans heel cool met de viejitos. Maar ze zei bijna geen woord tegen hem. Ze zat wat onrustig te doen in de hitte en dronk vijftien flessen water. Punt is, voordat de tweede dag was begonnen zaten we al in een guagua naar het binnenland en niet meer in de hoofdstad. Het landschap was kicken – ook al heerste er droogte en was de hele campo, zelfs de huizen, bedekt met van dat rode stof. Ik zat een beetje alle shit aan te wijzen die in een jaar tijd veranderd was. De nieuwe Pizzarelli en plastic zakjes water die de tigueritos verkochten. Zelfs autochtonen kicken erop. Hier hebben Trujillo en zijn vriendjes van de marine de gavilleros afgeslacht, hier nam de Jefe zijn meiden mee naartoe, hier verkocht Balaguer zijn ziel aan de duivel. En Magda leek zich te vermaken. Ze knikte. Praatte soms terug. Wat wil je nog meer? Ik dacht dat we positief bezig waren.

Achteraf gezien waren er waarschijnlijk wel signalen. Allereerst is Magda geen stil type. Ze is een prater, een fokking boca, en we hadden afgesproken dat als ik mijn hand omhoogstak en Time-out zei, ze minstens twee minuten haar mond moest houden, zodat ik wat van de informatie kon verwerken die ze had zitten spuien. Dan schaamde ze zich en hield haar mond, maar als ik dan zei: Oké, pauze voorbij, ging ze meteen weer los.

Misschien kwam het door mijn goede stemming. Het was zeg maar voor het eerst in weken dat ik me relaxed voelde, dat ik niet deed alsof er elk moment iets naars zou kunnen gebeuren. Het zat me wel dwars dat ze elke avond verslag wilde uitbrengen bij haar meiden – alsof ze ver-

wachtten dat ik haar zou vermoorden of zo – maar fok, ik vond dat het beter ging tussen ons dan ooit tevoren.

We logeerden in een cool budgethotel vlak bij Pucamaima. Ik stond op het balkon naar het Cordillera Septentrional boven de verduisterde stad te staren, toen ik haar hoorde huilen. Ik dacht dat het iets ergs was, zocht de zaklamp en richtte die op haar door de hitte opgezwollen gezicht. Alles oké?

Ze schudde van nee. Ik wil hier weg.

Hoe bedoel je?

Snap je dat niet? Ik. Wil. Hier. Weg.

Dit was niet de Magda die ik kende. De Magda die ik kende was superbeleefd. Klopte op de deur voordat ze hem opendeed.

Ik schreeuwde bijna: Wat is je fokking probleem? maar deed het niet. Uiteindelijk knuffelde ik haar en vroeg wat er aan de hand was. Ze huilde een hele tijd en na lang zwijgen begon ze te praten. Inmiddels waren de lichten weer flikkerend aangegaan. Bleek dat ze niet wilde rondtrekken als een zwerver. Ik dacht dat we aan het strand zouden liggen, zei ze.

We gaan aan het strand liggen. Overmorgen.

Kunnen we nu niet?

Wat kon ik doen? Daar zat ze, in haar ondergoed, te wachten tot ik iets zei. Dus wat floept er uit mijn mond? Baby, we doen wat jij wilt. Ik belde het hotel in La Romana, vroeg of we eerder konden komen, en de volgende ochtend kocht ik kaartjes voor een snelbus naar de hoofdstad en daarna nog een naar La Romana. Ik zei geen fok-

king woord tegen haar en zij zei ook niks tegen mij. Ze maakte een vermoede indruk en keek naar de buitenwereld alsof ze verwachtte dat die iets tegen haar zou zeggen.

Halverwege dag drie van onze All-Quisqueya Verlossingstoer zaten we in een bungalow met airco HBO te kijken. Precies waar ik graag wil zijn als ik in Santo Domingo ben. In een fokking badplaats. Magda las een boek van een trappist, haar humeur was opgeklaard, meende ik, en ik zat op de rand van het bed op een waardeloze kaart te kijken.

Ik dacht na. Hiermee heb ik iets leuks verdiend. Iets lichamelijks. Ik en Magda deden nooit moeilijk over seks, maar na die tijdelijke scheiding is het allemaal rare shit geworden. Om te beginnen doen we het niet zo regelmatig meer als eerst. Ik mag blij zijn als ik één keer per week mag. Ik moet haar op gang brengen, opwarmen, anders wordt er niet geneukt. En dan doet ze alsof ze geen zin heeft, en soms is dat ook zo en dan moet ik afdruipen, maar andere keren wil ze wel en dan moet ik haar kut aanraken – want zo begin ik altijd – en zeggen: Zo, wat dacht je ervan, mami? En dan wendt ze haar hoofd af, en dat is haar manier om te zeggen: Ik ben te trots om openlijk toe te geven aan die dierlijke verlangens van je, maar als je je vinger in me wilt blijven stoppen, zal ik je niet tegenhouden.

Vandaag begonnen we zonder problemen, maar halverwege zei ze: Wacht, dit moeten we eigenlijk niet doen.

Ik wilde weten waarom niet.

Ze deed haar ogen dicht alsof ze zich geneerde. Vergeet het maar, zei ze terwijl ze haar heupen onder me bewoog. Vergeet het maar.

Ik wil eigenlijk niet vertellen waar we zitten. We zitten in Casa de Campo. De badplaats zonder schaamte. De eerste de beste patser zou dit een moordplek vinden. Het is de grootste, duurste plek van het eiland, en dat betekent dat het verdomme een vesting is, door muren gescheiden van de rest van de wereld. Overal guachimanes en pauwen en opvallende, in figuren gesnoeide struiken. Wordt in de States voor geadverteerd als een onafhankelijke staat, en dat zou het best kunnen zijn. Heeft een eigen vliegveld, een 36-holesgolfbaan, oogverblindend witte stranden die je nauwelijks durft te betreden, en de enige eiland-Dominicanen die je ziet zijn of schatrijk of ze verschonen je lakens. Laten we zeggen dat mijn abuelo hier nooit is geweest, en de jouwe ook niet. Hier komen de García's en de Colóns relaxen na een maand lang de massa's te hebben onderdrukt, hier kunnen de tutumpotes tips uitwisselen met hun collega's uit het buitenland. Als je hier te lang chillt, wordt je gettopasje vanzelf ingetrokken.

We worden vroeg en vrolijk wakker, op tijd voor het ontbijtbuffet, en we worden geholpen door opgewekte vrouwen in plantage-uitdossing. Ik lul niet: die negerinnen moeten zakdoekjes op hun hoofd dragen. Magda krabbelt een paar ansichtkaarten voor haar familie. Ik wil met haar praten over de vorige dag, maar als ik erover begin, legt ze haar pen neer. Zet haar zonnebril op.

Ik heb het gevoel dat je me onder druk zet.

Hoezo, onder druk zet? vraag ik.

Ik wil gewoon wat ruimte voor mezelf zo nu en dan. Telkens als ik bij jou ben heb ik het gevoel dat je wat van me wilt.

Ruimte voor jezelf, zeg ik. Wat betekent dat?

Dat we zeg maar één keer per dag elk iets voor onszelf doen.

Wanneer dan? Nu?

Het hoeft niet per se nu. Ze kijkt vertwijfeld. Waarom gaan we niet gewoon naar het strand?

Terwijl we naar de gratis golfkarretjes lopen, zeg ik: Ik heb het gevoel dat jij mijn hele land afkeurt, Magda.

Doe niet zo belachelijk. Ze legt een hand in mijn schoot. Ik wil gewoon relaxen. Wat is daar mis mee?

De zon schijnt fel en het blauw van de oceaan is te veel voor je geest. Casa de Campo heeft net zoveel stranden als de rest van het eiland problemen heeft. Maar de stranden hebben geen merengue, geen kleine kinderen, niemand die je chicharrones probeert te verkopen, en als bewijs daarvoor is er een enorm gebrek aan pigment. Om de vijftien meter ligt er minstens één eurolul plat op een handdoek, als een bleek, schilferig monster dat door de zee is uitgekotst. Ze zien eruit als hoogleraren filosofie, als lowbudget-Foucaults, en te veel van die gasten zijn in het gezelschap van een Dominicaanse del met een dikke reet. Ik zweer het je, die meiden zijn niet veel ouder dan zestien, en zien er in mijn ogen als puro ingenio uit. Aan het feit dat ze niet kunnen communiceren kun je zien dat ze el-

kaar destijds niet hebben leren kennen aan de linkeroever van de Seine.

Magda draagt een deinende Ochun-kleurige bikini die haar meiden haar hielpen uitkiezen om mij mee te martelen, en ik draag een oude, sjofele zwembroek met de tekst SANDY HOOK FOREVER. Ik geef toe dat als Magda zo openlijk halfnaakt rondloopt, ik me behoorlijk kwetsbaar en ongemakkelijk voel. Ik leg mijn hand op haar knie. Ik wou dat je gewoon eens zei dat je van me houdt.

Yunior, alsjeblieft.

Wil je dan zeggen dat je me erg aardig vindt?

Wil je me met rust laten? Ik vind je strontvervelend.

Ik laat me door de zon naar het strand begeleiden. Het is om mismoedig van te worden, ik en Magda daar samen. We zien er niet uit als een stel. Als ze lacht vragen negers haar om haar hand; als ik lach houden de mensen hun hand op hun portemonnee. Al die tijd dat we daar zijn is Magda de ster. Je weet hoe het is als je op het Eiland bent en je meid een octoroon is. Alle negers worden gek. In de bus gingen de macho's van: Tú sí eres bella, muchacha. Telkens als ik even het water in ga om te zwemmen, begint er een of andere Mediterrane Liefdesbode tegen haar aan te lullen. Ik stel me uiteraard niet al te beleefd op. Waarom flikker je niet op, pancho? We zijn hier op huwelijksreis. Er loopt een kwal rond die erg vasthoudend is, hij komt zelfs vlak bij ons zitten zodat hij indruk op haar kan maken met dat haar rond zijn tepels, en in plaats van hem te negeren knoopt ze een gesprek met hem aan en het blijkt dat hij ook Dominicaans is, uit Quisqueya Heights. Hij is